

שלג

משלגת בלֵבן, באפר, בפחם
העיר בה אני מנסה לקיים
את תנועות הפלחן הקבועות
של להיות עם אנשים.
סימנים של דבור נותרים
בכתמי זקנה על הגוף.
והימים רועדות בלילה
כמו בקשו לאחוז בקדית
או בקת: לחצוב או לכרות,
לעשות מעשה יחידי
שאינו דורש כל הסבר,
בזמן הנגמר והולך,
בימי היו השוליים האלה.

לקראת

אדם מכין את חזיו
לקראת העדר,

כמי שעוצם את עיניו
כדי לראות בהשג.

כל הלילה צפיתי על מה
שאינני עתיד לעשות.

מישור קטן. אחריו
מישור הקטן ממנו.

מה חסרת

מעל לאדמה הרועדת תחתיה
עיר במחזוריה חסרי הלב.

ואיש בחדריו לשעה מחפש
את המקרים הקטנים, הפתאים.

בעזרתם יתפקד ככל האדם,
וגם הם לשעה קצרה:

לכבדך תמצא ולכבדך תאבד,
ולכבדך לא תדע מה חסרת.

גל' 50-49 ; 1984

משחקים

וגם על זה לפסח.
לעבר הלאה: רחוק מן העין.
רחוק מן הלב, בעקר כשהלב
שוב אינו כלי יקר, המחטיא
בשעת מועקה, שוב אינו
אלא לב, שצמח בעי העורקים,
כמו ראש שנתקע בסכף להביט,
ואינו רואה ואינו נחלץ,
חסר כל צורה כאגם משער
על מפה שאין בה יותר ענין.
בעקר כשהערב אני גם והולך
רק כדי לספן את היום ולו
במעבר ארעי ממקום למקום, בעקר
כשיש רעד לצללים כגורה
האוזרת כח לפני כבותה, פרפור
של חסר הסתגלות, כשנחסף,
פתאמית, נוף רחוק מן הלב.
לכן גם על זה לפסח, לעבר,
מחמת חטא שחטאתי בחלשת הדעת,
שלא נשארתי, איתן, במקומי, שלא באתי קרוב,
שעצרתי, בעלמא, במטחוי כלום,
רחוק מן העין, רחוק מן הלב,
מתכונן איך מתחבאים ילדים,
ברדת היום חסר הציין,
קרובים זה לזה, גם בהסתתרים,
ומשחקם תמים ומעורר אימה.

גל' 11-12 ; 1978

ובערכ חצר ריקה עד קצותיה, כפסה של עור
שאינו לשיף לחלק של גוף.

דבר לא קרה
שאינו יום יומי.

גל' 18 ; 1979

לוח זמנים

זו פעם ראשונה, ורק לאחרונה,
שזמן אינו פועל כשורה.

והמקומות אליהם לא אוכל עוד לשוב
מתרבים מן המקומות אליהם עוד לא הגעתי.

ומספר אנשים נחים בתוך ירק,
ומהם רק אחד מפחד,

ולכן הוא קורא שם לצמחים בלהיטות,
שיהיה הפל מסדר.

במקום של נקישות הפטיש

במקום של נקישות הפטיש המדודות
במלאכה לא ירועה ליד הנהר, במקום
של האבוקות הנדות, של הבקבוק,
האנושי והחנוק, בשולי המים,
במקום שגדות בן לא התנסיתי,
מתחו גבול של ארעי, הנפרץ כל בקר,
בבוא מים חרישים אל תחת השלחן,
שם היתה ההתחלה, משם הצער,
שגם כאן קובע לו זמנים ללא סבה,
בא ושוהה וטורד אותי משנתי,
מציב אותי, באמצע לילה שכלו חשך,
כלב החצר החשופה והשקטה,
— איש שהפחד מקנה לו זקיפות קומה —
עומד ומתבונן במכרים סביב,
עד שעמים שקבעתי לו יעברו,
ואיני זוכר מה עשיתי אז,
כשנגשה רפסודה, עמוסה בצרורות,
שטה אלי, כיודעת את הרכה,
מה עשיתי אז להשיבו אחור, להמנע
מהמאמץ המפתיע וחסר התועלת?

גל' 5-6; 1977

שלושה שירים מרוסיה

.1

אדם חסר גם בית לעצמו,
זוכר פסה של דשא מבעת,
ורעדה אוהזת בו ולא מטעמו.

הוא מאבד עתים צורת נפשו,
בעיר שחכולה וברחובות דלוחים,
שכם היום עובר ואין להחישו.

אדם נחנק מרב האנשים
אשר חיים סביבו בנשימה כבדה,
אלמים במשתף בין כל הרעשים.

ומראיתה שמרחוק, המלנה אותו,
הולכת לפניו כאור קלוש בחצרות,
מורה לו שוב שאין דבר שבעתו.

.2

בזמן נטול הרפתקאות, קולך
קול של איש נחנק בתוך שנתו.

היית מה שבקשת לך: מום
שיש בו סלחנות.

קשה גם להבחין בך מצפון.
געגועים הם רק נכות חולפת.

במרפסות את שטה בחזקה, ספן
שאינ לו איש להעביר את הנדה.

רואים אותך תמונה נשאת במרחקים
כעל כתפי תהלוכה סדורה, צלם

זהב עובר, טקסי ובעל רחמים.

.3

שוכב מכרכל נגד חלון.
קר משפּיח את רצונו.

בעיר חשוכת מראה, מקף
דיוטות דחוקות שכן
מחר של חשכה עוד מצפה.

אדם באבודו. ומקומות שכם היא
לא הוקיעוהו כמקום הזה: פה
יסתים, אם לא ישמר את צעדיו.
וכבר נדלח אתם, שטוף בערלות.
אביו, שכאן נולד, נרעד עוד לקולם.

והוא עצמו כרוך בתוך סדין,
שומע תוכחות שרק עכשיו מלאו.
מוטב יישן. ילחש על נשמתו:
בעין רוסייה תביט במתרחש אתו,
ולא תסלח, שאין עוד רחמים בדין.

גל' 119 ; 1989